

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא- key :	

נדה-בנות כותים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בנות כותים נדות מעריסותן.												■	מ
והכותים מטמאים משכב תחתון כעליון, מפני שהן בועלי נדות, והן יושבות על כל דם ודם.												■	לא:
ואין חייבין עליהן על ביאת מקדש, ואין שורפין עליהם את התרומה, מפני שטומאתן ספק.												■	לא:
ה"ד אי דקא חזיין אפילו דידן נמי, ואי דלא קחזיין - דידהו נמי לא											ז		ג
הכא במאי עסקינן - בסתמא, דכיון דאיכא מיעוטא דחזיין - חיישינן.	רבא בריה דרב אחא בר רב הונא אמר רב ששת:											!	לא:
ומאן תנא דחייש למיעוטא												^	לא:
ר"מ היא												!	לב.
קטן וקטנה לא חולצין ולא מיבמין - דברי ר"מ	דתניא: [ר"מ]											■	לב.
יפה אמרת שאין חולצין - איש כתוב בפרשה, ומקשינן אשה לאיש, ומה טעם אין מיבמין?	אמר ר' לר"מ: [רבנן]											ז	לב.
קטן - שמא ימצא סריס, קטנה - שמא תמצא אילנית, ונמצאו פוגעין בערוה שלא במקום מצוה.	אמר להן: [ר"מ]											!	לב.
ורבנן												ז	לב.
זיל בתר רובא דקטנים, ורוב קטנים לאו סריסים נינהו, זיל בתר רובא דקטנות - ורוב קטנות לאו אילנית נינהו.												!	לב.
אימר דשמעת ליה לר"מ מיעוטא דשכיח, אבל מיעוטא דלא שכיח מי שמעת ליה?												ז	לב.
הא נמי מיעוטא דשכיח הוא												!	לב.
מעשה בעין בול - והטבילוה קודם לאמה.	דתניא, א"ר יוסי:											!	לב.
מעשה בבית שערים - והטבילוה קודם לאמה.	ואמר רבי:											!	לב.
מעשה בפומבדיתא - והטבילוה קודם לאמה.	וא"ר יוסף:											!	לב.
בשלמא דר' יוסי ודרבי - משום תרומת א"י, אלא דרב יוסף למה לי?												ז	לב.
אין תרומת חו"ל אסורה - אלא במי שטומאה יוצאה מגופו, והני מילי - באכילה, אבל בנגיעה לא	והא אמר שמואל:											ז	לב.
לא נצרכה אלא לסוכה שמן של תרומה,	מר זוטרא:											!	לב.
(ויקרא כ"ב) ולא יהללו את קדשי בני ישראל אשר ירימו לה' - לרבות את הסך ואת השותה.	דתניא:											!	לב.
שותה למה לי קרא? שתיה בכלל אכילה												ז	לב.
אלא: לרבות את הסך כשותה.												!	לב.
ואיבעית אימא מהכא: (תהלים קט) ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו.												!	לב.
אי הכי - דידן נמי												ז	לב.
אנן דדרשינן אשה ואשה, וכי חזיין מפרשי להו - לא גזרו בהו רבנן, אינהו דלא דרשי אשה ואשה, וכי חזיין לא מפרשי להו - גזרו בהו רבנן.												!	לב.
מאי אשה ואשה?												^	לב.
אשה - אין לי אלא אשה - תינוקת בת יום אחד לנדה מנין? ת"ל: ואשה.	דתניא:											!	לב.
אלמא, כי מרבי קרא - בת יום אחד מרבי												!	לב.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	statement-מימרא ⚡ challenge-קושיא ^ question-שאלה ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

Talmud Navigator

נדה-בנות כותים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לב	
מימרא														
אשה - אין לי אלא אשה, תינוקת בת ג' שנים ויום אחד לביאה מנין? ת"ל: ואשה	ורמינהו:	⚡											לב:	
הלכתא נינהו, ואסמיניהו רבנן אקראי.	רבא:	!											לב:	
הי קרא והי הלכתא?	א												לב:	
אילימא בת יום אחד - הלכתא, בת שלש שנים ויום אחד - קרא	!												לב:	
קרא סתמא כתיב	⚡												לב:	
אלא, בת ג' שנים ויום אחד - הלכתא, בת יום אחד - קרא.	!											◇	לב:	
ומאחר דהלכתא, קרא ל"ל?	⚡												לב:	
למעוטי איש מאודם.	!												◇	לב:
אשה - אין לי אלא אשה, בת י' ימים לזיבה מנין - ת"ל ואשה.	והא דתניא:	⚡											◇	לב:
למה ל"ל? ליגמר מנדה	⚡												לב:	
צריכא, דאי כתב רחמנא בנדה - הוה אמינא: נדה - משום דכי חזאי חד יומא בעיא למיתב ז', אבל זבה, דאי חזאי חד יומא - בשומרת יום כנגד יום סגי לה, אימא לא - צריכא.	!												◇	לב:
ולכתוב רחמנא בזבה, ולא בעי בנדה, ואנא ידענא דאין זבה בלא נדה	⚡												◇	לב:
אין ה"נ.	!												לב:	
ואלא קרא למה ל"ל?	⚡												לב:	
למעוטי איש מאודם.	!												◇	לב:
הא מיעטתיה חדא זימנא?	⚡												לב:	
חד - למעוטי משכבת זרע, וחד - למעוטי מדם.	!												◇	לב:
וכן לענין זכרים												■	◇	לב:
(ויקרא טו) איש איש מה ת"ל איש איש - לרבות תינוק בן יום אחד, שהוא מטמא בזיבה - דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]	⚡											◇	לב:
אין צריך, הרי הוא אומר (ויקרא טו) לזכר ולנקבה לזכר - כל שהוא זכר בין שהוא גדול בין שהוא קטן, ולנקבה - כל שהיא נקבה, בין גדולה בין קטנה. א"כ מה ת"ל איש איש? דברה תורה כלשון בני אדם.	רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה:	⚡											◇	לב:
אלמא, כי מרבי קרא - בן יום אחד מרבי												■	לב:	
איש - אין לי אלא איש, בן תשע שנים ויום אחד מנין? ת"ל (ויקרא טו) ואיש	ורמינהו:	⚡											לב:	
הלכתא נינהו, ואסמיניהו רבנן אקראי.	רבא:	!											לב:	
הי הלכתא והי קרא?	א												לב:	
אילימא בן יום אחד - הלכתא, ובן ט' שנים ויום אחד - קרא	!												לב:	
קרא סתמא כתיב	⚡												לב:	
אלא: בן ט' שנים ויום אחד - הלכתא, ובן יום א' - קרא	!												◇	לב:
וכי מאחר דהלכתא היא - קרא למה ל"ל?	⚡												לב:	
למעוטי אשה מלובן.	!												◇	לב:

<p>disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

גדה-בנות כותים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
למה לי למכתב בזכרים, ולמה לי למכתב בנקבות?												⚡	לב:
צריכי, דאי כתב רחמנא בזכרים - משום דמטמאי בראיות כבימים, אבל נקבות דלא מטמאו בראיות כבימים - אימא לא, ואי כתב רחמנא בנקבות - משום דקמטמו באונס, אבל זכרים דלא מטמאו באונס - אימא לא, צריכא.												⚡	לב:
הכותים מטמאין משכב תחתון כעליון:													לב:
מאי משכב תחתון כעליון?												^	לב:
אילימא דאי איכא ' מצעות ויתיב עלייהו - מטמו להו												!	לב:
פשיטא, דהא דרס להו												⚡	לב:
אלא: שיהא תחתונו של בועל נדה כעליונו של זב, מה עליונו של זב - אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין, אף תחתונו של בועל נדה - אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין.												⚡	לב:
עליונו של זב מנלן?												^	לב:
דכתיב (ויקרא טו) וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא												!	לב:
מאי תחתיו?												^	לב:
אילימא תחתיו דוב												!	לב:
(ויקרא טו) מואיש אשר יגע במשכבו נפקא												⚡	לב:
אלא: הנוגע בכל אשר יהיה הוב תחתיו, ומאי ניהו - עליון של זב נתקו הכתוב מטמאה חמורה והביאו לידי טומאה קלה, לומר לך שאינו מטמא אלא אוכלין ומשקין.												!	לב:
אימר: נתקו הכתוב מטמאה חמורה - דלא מטמא אדם לטמא בגדים, אבל אדם או בגדים ליטמא												⚡	לב:
אמר קרא יטמא - טומאה קלה משמע.												!	לב:
ותחתונו של בועל נדה מנלן?												^	לב:
(ויקרא טו) ותהי נדתה עליו, יכול יעלה לרגלה - ת"ל יטמא ז' ימים. ומה ת"ל ותהי נדתה עליו? שיכול לא יטמא אדם וכלי חרס, ת"ל - ותהי נדתה עליו, מה היא מטמאה אדם וכלי חרס - אף הוא מטמא אדם וכלי חרס. אי מה היא - עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים, אף הוא עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים - ת"ל וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא, שאין ת"ל וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא, ומה ת"ל וכל המשכב אשר וגו' - נתקו הכתוב מטמאה חמורה והביאו לידי טומאה קלה, לומר לך שאינו מטמא אלא אוכלין ומשקין.	דתניא:											!	לב:
אימא נתקו הכתוב מטמאה חמורה והביאו לטומאה קלה - דלא ליטמא אדם לטמא בגדים, אבל אדם ובגדים ליטמא	פריך רב אחאי:											⚡	לב:
יטמא - טומאה קלה משמע.	רב אסי:											!	לב:
אימא: ותהי נדתה עליו - כלל, וכל המשכב - פרט, כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט: משכב ומושב - אין, מידי אחרניא - לא												⚡	לב:
יטמא ז' ימים מפסיק הענין, הוי כלל ופרט המרוחקין זה מזה, וכל כלל ופרט המרוחקין זה מזה - אין דנין אותו בכלל ופרט.	אביי:											!	לב:
לעולם דנין, וכל - ריבויא הוא.	רבא:											!	לב:
אימא כהיא, מה היא - לא חלקת בה בין מגעה למשכבה, לטמא אדם ולטמא בגדים לחומרא, אף הוא - לא תחלוק בו בין מגעו למשכבו לטמא אדם ולטמא בגדים לקולא	מתקיף לה רבי יעקב:											⚡	לב:
עליו - להטעינו משמע.	רבא:											!	לב:
מפני שהן בועלי נדות וכל:												■	לב:
אטו כולהו בועלי נדות נינהו?												⚡	לב:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

Talmud Navigator

גדה-בנות כותים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בנשואות שנו.	ר יצחק מגדלאה:										◊	!	לג.
והן יושבות על דם וכו'.											■		לג.
אם הן יושבות על כל דם ודם - תקנה גדולה היא להן, אלא - שרואות דם אדום ומשלימות אותו לדם ירוק.	תניא, אר"מ:										◊		לג.
דבר אחר: יום שפוסקת בו סופרתו למנין שבעה.											■		לג.
ותספרנו, ואנן נמי ניספריה, דקיימא לן מקצת היום ככולן	מתקיף לה רמי בר חמא:										◊	◊	לג.
אם כן שכבת זרע דסתר בזיבה היכי משכחת לה? והא מקצת היום ככולן	רבא:										◊	◊	לג.
אי דחזאי בפלגא דיומא - ה"נ, הכא במאי עסקינן - דחזאי סמוך לשקיעת החמה.												!	לג.
וליקום ולימא ליה לקרא: כי כתיבא סמוך לשקיעת החמה כתיבא?												◊	לג.
איין, על כרחך שבקיה לקרא, דאיהו דחיק ומוקי אנפשיה.												!	לג.
פולטת שכבת זרע מהו שתסתור בזיבה? רואה היתה וסותרת, או דילמא, נוגעת היתה - ולא סתרה?	בעי רמי בר חמא:											◊	לג.
לפום חורפא שבשעתא, נהי נמי דסתרה, כמה תסתור? תסתור שבעה - דיה כבועלה, תסתור יום אחד - (ויקרא טו) ואחר תטהר אמר רחמנא אחר - אחר לכולן, שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם.	רבא:											◊	לג.
ולייטעמך, זב גופיה היכי סתר? לטהרתו אמר רחמנא, שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן אלא מאי אית לך למימר - שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן, הכא נמי - שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן.												!	לג.
ואין חיבינן עליהן על ביאת מקדש וכו'.												■	לג.
רב פפא איקלע לתואך, אמר: אי איכא צורבא מרבנן הכא איזיל אקבל אפיה.	[רב פפא]											◊	לג.
אמרה ליה ההיא סבתא: איכא הכא צורבא מרבנן, ורב שמואל שמייה, ותני מתניתא, יהא רעוא דתהוי כוותיקא												◊	לג.
אמר: מדקמברכי לי בגויה - ש"מ ירא שמים הוא.	[רב פפא]											◊	לג.
אזל לגביה, רמא ליה תורא, רמא ליה מתני' אהדדי	[רב שמואל]											◊	לג.
אין חיבינן עליהן על ביאת מקדש, ואין שורפינן עליהן את התרומה, מפני שטומאתה ספק.	תנן:											◊	לג.
אלמא - מספיקא לא שרפינן תרומה												◊	לג.
על - ששה ספקות שורפינן את התרומה, על ספק בגדי עם הארץ	ורמינהו:											◊	לג.
יהא רעוא דלתאכיל האי תורא לשלמא, הכא במאי עסקינן בכותי חבר.	רב פפא:											◊	לג.
כותי חבר - בוועל גדה משוית ליה?	[רב שמואל]											◊	לג.
שבקיה, ואתא לקמיה דרב שימי בר אשי.	[רב פפא]											◊	לג.
מאי טעמא לא משנית ליה בכותי שטבל ועלה, ודרס על בגדי חבר, ואזלו בגדי חבר ונגעו בתרומה. דאי משום טומאת עם הארץ - הא טביל ליה, ואי משום בוועל גדה - ספק בעל בקרוב ספק לא בעל בקרוב, ואם תמציי לומר בעל בקרוב - ספק השלימתו ירוק ספק לא השלימתו, והוי ספק ספיקא, ואספק ספיקא לא שרפינן תרומה.	אמר ליה: רב שימי בר אשי											◊	לג.
ותיפוק ליה משום בגדי עם הארץ	[רב פפא]											◊	לג.
בגדי עם הארץ מדרס לפרושין	דאמר מר: [חגיגה יח:]											◊	לג.
בכותי ערום.	אמר ליה: רב שימי בר אשי											◊	לג.
בנות צדוקין, בזמן שנהגו ללכת בדרכי אבותיהן - הרי הן ככותיות, פרשו ללכת בדרכי ישראל - הרי הן כישראליות.	[ת"ק]											◊	לג.

<p>disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

נדה-בנות כותים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לעולם הן כישראלית, עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן.	רבי יוסי:											♦	לג:
איבעיא להו: סתמא מא?												⚡	לג:
בנות צדוקין, בזמן שנוהגות ללכת בדרכי אבותיהן - הרי הן ככותיות	ת"ש:											!	לג:
הא סתמא - כישראלית.												!	לג:
פרשו ללכת בדרכי ישראל - הרי הן כישראלית	אימא סיפא:											⚡	לג:
הא סתמא - ככותיות												⚡	לג:
אלא מהא ליכא למשמע מיניה.												⚡	לג:
לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן	ת"ש, דתנן ר' יוסי:											!	לג:
מכלל דת"ק סבר: סתמא ככותיות, ש"מ.	[ת"ק]											!	לג:
מעשה בצדוקי אחד שספר עם כהן גדול בשוק ונתזה צנורא מפיו ונפלה לכהן גדול על בגדיו, והוריקו פניו של כהן גדול וקדם אצל אשתו, אמרה לו: אף על פי שנשי צדוקים הן - מתיראות מן הפרושים, ומראות דם לחכמים.	תנו רבנן:											⚡	לג:
בקיאיין אנו בהן יותר מן הכל, והן מראות דם לחכמים, חוץ מאשה אחת שהיתה בשכונתינו, שלא הראת דם לחכמים ומתה.	רבי יוסי:											⚡	לג:
ותיפוק ליה משום צנורא דעם הארץ												⚡	לג:
בצדוקי חבר.	אביי:											!	לג:
צדוקי חבר בוועל נדה משותף ליה?	רבא:											⚡	לג:
רגל היה וטומאת עם הארץ ברגל - כטהרה שוינהו רבנן, דכתיב (שופטים ב') ויאסף כל איש ישראל אל העיר כאיש אחד חברים הכתוב עשאן כולן חברים.	אלא אמר רבא:											!	לד.
דם עובדת כוכבים ודם טהרה של מצורעת, ב"ש מטהרים	[ב"ש]											♦	לד.
כרוקה וכמימי רגליה.	[בית הלל]											♦	לד.
דם היולדת שלא טבלה, ב"ש אומרים: כרוקה וכמימי רגליה	[ב"ש]											♦	לד.
מטמא לה ויבש.	[בית הלל]											♦	לד.
ומודים ביולדת בזוב - שהיא מטמאה לה ויבש.	[ב"ש וב"ה]											⚡	לד.
ולית להו לב"ש (ויקרא ט"ו) דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש כי יהיה זב - בני ישראל מטמאין בזיבה - ואין העובדי כוכבים מטמאין בזיבה, אבל גזרו עליהן שיהו כזבין לכל דבריהם												⚡	לד.
היכי לעביד? ליטמא לה ויבש - עשיתו כשל תורה, ליטמי לה ולא ליטמי יבש - חלקת בשל תורה.	אמרי לך ב"ש:											!	לד.
אי הכי - רוקה ומימי רגליה נמי?												⚡	לד.
כיון דעבדינן היכרא בדמה - מידע ידיע דרוקה ומימי רגליה דרבנן.												!	לד.
ולעביד היכרא ברוקה ומימי רגליה, ולטמויי לדמה												⚡	לד.
רוקה ומימי רגליה דשכיח - גזרו בהו רבנן, דמה דלא שכיחא - לא גזרו ביה רבנן.												!	לד.
זובו טמא - אפילו לב"ש, קריו טהור - אפילו לב"ה. זובו טמא אפילו לב"ש - דהא איכא למעבד היכרא בקריו, קריו טהור אפי' לב"ה - עבוד ביה רבנן היכרא, כי היכי דלא לשרוף עליה תרומה וקדשים.	רבא:											⚡	לד.
ולעביד היכרא בזובו ולטמויי לקרין												⚡	לד.

<p>disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

נדה-בנות כותים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
זובו דלא תלי במעשה - גזרו ביה רבנן, קריו דתלי במעשה - לא גזרו ביה רבנן.												⚡
לימא מסייע ליה: עובדת כוכבים שפלטת שכתב זרע מישראל - טמאה, ובת ישראל שפלטת שכתב זרע מן העובד כוכבי' - טהורה.												■
מאי לאו טהורה גמורה?												■
לא, טהורה - מדאורייתא, טמאה - מדרבנן.												⚡
נמצאת אומר: שכתב זרע של ישראל - טמאה בכל מקום, ואפי' במעי עובדת כוכבים, ושל עובד כוכבים - טהור' בכל מקום ואפי' במעי ישראלית, חוץ ממז' רגלים שבה.	ת"ש:											⚡
וכי תימא ה"נ טהור' - מדאורייתא, אבל טמאה מדרבנן												⚡
אטו מז' רגליה מדאורייתא מי מטמאו?												!
אלא ש"מ: טהורה אפילו מדרבנן, ש"מ.												⚡
שכתב זרע של ישראל - טמאה בכ"מ, אפי' במעי עובדת כוכבים	אמר מר:											■
תפשוט דבעי רב פפא												⚡
שכתב זרע של ישראל במעי עובדת כוכבים מהו	דבעי רב פפא:											⚡
בתוך ג' - לא קמיבעיא ליה לרב פפא, כי קמיבעיא ליה - לאחר ג' מאי? ישראל דדיגי במצות - חביל גופייהו ומסריח, עובדי כוכבים דלא דיגי במצות - לא חביל גופייהו ולא מסריח, או דילמא: כיון דאכלי שקצים ורמשים חביל גופייהו, ומסריח?												⚡
תיקו.												■
דם טהרה של מצורת ב"ש כו':												■
מאי טעמא דב"ה?												⚡
לזכר - לרבות מצורע למעינותיו, ולנקבה - לרבות מצורעת למעינותיה. מאי מעינותיה? אילימא שאר מעינותיה - מזכר נפקא, אלא לדמה - לטמא דם טהרה שלה.	ר' יצחק:											⚡
וב"ש												⚡
נקבה מזכר לא אתיא, דאיכא למיפרך: מה לזכר - שכן טעון פריעה ופרימה, ואסור בתשמיש המטה, תאמר בנקבה - דלא.	[ב"ש]											!
וב"ה												⚡
לכתוב רחמנא בנקבה ולא בעי זכר, ואנא אמינא - ומה נקבה שאינה טעונה פריעה ופרימה, ואינה אסורה בתשמיש המטה - רבי רחמנא מעינותיה, זכר לא כ"ש? אם אינו ענין לזכר - תנהו ענין לנקבה, ואם אינו ענין למעינותיה - תנהו ענין לדמה, לטמא דם טהרה שלה.	[ב"ה]											!
וב"ש												⚡
זכר מנקבה לא אתיא, דאיכא למיפרך מה לנקבה - שכן מטמאה מאונס, תאמר בזכר דלא.	[ב"ש]											!
וב"ה												⚡
קיימי במצורע ופרכי מילי דזב?	[ב"ה]											!
וב"ש												⚡
שום טומאה פרכי.	[ב"ש]											!
ואיבעית אימא, אמרי לך ב"ש: האי לזכר מיבעי ליה לזכר - כל שהוא זכר, (האי) בין גדול בין קטן.	[ב"ש]											!
ובית הלל												⚡

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

גדה-בנות כותים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אימח?												לה:
אילימא בראייה שניה												לה:
היכא הוה בכלל בעל קרי?												לה:
אלא פשיטא - בראייה ראשונה, וקתני להקל עליו שאינו מטמא באונס												לה:
ותסברא להחמיר עליו שהוא עושה משכב ומושב, בראייה ראשונה בר משכב ומושב הוא?												לה:
והלא זב בכלל בעל קרי היה בראייה ראשונה, ולמה יצא בראייה שנייה - להקל עליו ולהחמיר עליו, להקל עליו - שאינו מטמא באונס, ולהחמיר עליו - שהוא עושה משכב ומושב.	אלא הכי קאמר, רבי יצחק:											לה:
זוב דומה למי בצק של שעורים, זוב בא מבשר המת, שכבת זרע בא מבשר החי. זוב - דיהה, ודומה ללובן ביצה המזורת, שכבת זרע - קשורה, ודומה ללובן ביצה שאינה מזורת.	רב הונא:											לה:
דמ היולדת שלא טבלה וכו'.												לה:
אי אתם מודים בנדה שלא טבלה וראתה דם, שהיא טמאה?	תניא, אמרו להן בית הלל לבית שמאי:											לה:
לא אם אמרתם בנדה - שאפילו טבלה וראתה טמאה, תאמרו ביולדת - שאם טבלה וראתה שהיא טהורה.	אמרו להם בית שמאי:											לה:
יולדת בזוב טוכיח, שאם טבלה וראתה לאחר ימי ספירה - טהורה, לא טבלה וראתה - טמאה	אמרו להם: [ב"ה]											לה:
הוא הדין, והיא התשובה.	אמרו להם: [ב"ש]											לה:
למימרא דפליגי?												לה:
ומודים ביולדת בזוב שהיא מטמאה לה ויבש	והתנן:											לה:
לא קשיא, כאן - סספרה, כאן - שלא ספרה.												לה:
יולדת בזוב סספרה ולא טבלה וראתה הלכו בית שמאי לשיטתן וב"ה לשיטתן	והתניא:											לה:
מעין אחד הוא, התורה טמאתו והתורה טהרתו.	איתמר, רב:											לה:
שני מעינות הם, נסתם הטמא - נפתח הטהור, נסתם הטהור - נפתח הטמא.	לוי:											לה:
מאי בנייהו?												לה:
איכא בנייהו: שופעת מתוך שבעה לאחר שבעה, ומתוך ארבעה עשר לאחר ארבעה עשר, ומתוך ארבעים לאחר ארבעים, ומתוך שמונים לאחר שמונים												לה:
רישא לקולא וסיפא לחומרא	לרב:											לה:
רישא לחומרא וסיפא לקולא.	ללוי:											לה:
מיתבי, דם היולדת שלא טבלה, בית שמאי אומרים: כרוקה וכמימי רגליה	[ב"ש]											לה:
מטמא לה ויבש.	[ב"ה]											לה:
קא ס"ד דפסקה, בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא - משום הכי מטמא לה ויבש, אלא ללוי, דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא לה ויבש?												לה:
הכא במאי עסקינן - בשופעת.	אמר לך לוי:											לה:
אי בשופעת - מ"ט דב"ש?												לה:
מעין אחד הוא.	קסברי ב"ש:											לה:
בשלמא ללוי - היינו דאיכא בין ב"ש וב"ה, אלא לרב מאי בנייהו?												לה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

Talmud Navigator

גדה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	גדה-בנות כותים	מימרא
לה:								איכא בינייהו יומי וטבילה	
לה:							דבית שמאי סברי:	ביומי תלה רחמנא	
לה:							וב"ה סברי:	ביומי וטבילה.	
לה:							ת"ש:	ומודים ביולדת בזוב שהיא מטמאה לח ויבש.	
לה:								ס"ד הכא נמי דפסקה, בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא - משום הכי מטמא לח ויבש, אלא ללוי דאמר שני מעינות הן, אמאי מטמא לח ויבש?	
לה:							אמר לך: [לוי]	הכא נמי בשופעת.	
לה:								אי בשופעת - למאי איצטריך?	
לה:								לב"ש איצטריך, אף על גב דקאמרי בית שמאי מעין אחד הוא וביומי תלה רחמנא, הני מילי - ביולדת גרידתא, דשלימו להו יומי, אבל יולדת בזוב דבעי ספירה - לא.	
לה:							תא שמע:	(ויקרא י"ב) דותה תטמא - לרבות את בועלה, דותה תטמא - לרבות הלילות, דותה תטמא - לרבות היולדת בזוב שצריכה שתשב שבעה ימים נקיים.	
לה:								בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא - משום הכי בעיא שבעה ימים נקיים, אלא ללוי דאמר שני מעינות הן, למה לי שבעה? במשהו סגי	
לו:								הכי קאמר: צריכה שתפסוק משהו, שיעלו לה לשבעה נקיים.	
לו:							ת"ש:	ימי עיבורה עולים לה לימי מניקותה, וימי מניקותה עולים לה לימי עיבורה. כיצד, הפסיקה שתיים בימי עיבורה ואחת בימי מניקותה, שתיים בימי מניקותה ואחת בימי עיבורה, אחת ומחצה בימי עיבורה ואחת ומחצה בימי מניקותה - עולין לה לג' עונות.	
לו:								בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא - משום הכי בעי הפסק שלש עונות, אלא ללוי דאמר שני מעינות הן - למה לי הפסק שלש עונות? במשהו סגי	
לו:								הכי קאמר: צריכה שתפסוק משהו, כדי שיעלו לה לשלש עונות.	
לו:							ת"ש:	ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה.	
לו:								בשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן - משום הכי דיה שעתה, אלא לרב דאמר מעין אחד הוא אמאי דיה שעתה? תטמא מעת לעת	
לו:								דליכא שהות.	
לו:								ותטמא מפקידה לפקידה	
לו:								כיון דמעת לעת ליכא, מפקידה לפקידה נמי לא גזרו בה רבנן.	
לו:							תא שמע:	יולדת בזוב שספרה ולא טבלה וראתה, הלכו ב"ש לשיטתן ובית הלל לשיטתן.	
לו:								בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא - משום הכי מטמא לח ויבש, אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא לח ויבש?	
לו:							אמר לך לוי:	אנא דאמרי - כתנא דשוין.	
לו:								ואיבעית אימא: בשופעת.	
לו:								והא ספרה קתני	
לו:								הכא ביולדת נקבה בזוב עסקינן, דשבוע קמא פסקה, שבוע בתרא לא פסקה, וקסבר: ימי לידתה שאין רואה - בהן - עולין לה לספירת זיבתה.	
לו:							רב אשי:	הילכתא כוותיה דרב לחומרא, והלכתא כוותיה דלוי לחומרא.	
לו:								הילכתא כוותיה דרב, בין לקולא בין לחומרא.	

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת < story-מעשה O </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
---	---

נדה-בנות כותים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הלכתא כוותיה דרב, בין לקולא בין לחומרא.	דריש מרימר:										◊	לוי
והלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא.											◊	לוי
המקשה נדה											■	לוי: מ
קשתה שלשה ימים בתוך י"א יום, ושפתה מעת לעת וילדה - הרי זו יולדת בזוב - דברי רבי אליעזר	[רבי אליעזר]										◊	לוי:
לילה ויום, כלילי שבת ויומו.	רבי יהושע										◊	לוי:
ששפתה מן הצער, ולא מן הדם.											■	לוי:
כמה היא קישויה?											^	לוי:
אפילו ארבעים וחמשים יום	רבי מאיר:										◊ !	לוי:
דיה חדשה	רבי יהודה:										◊ !	לוי:
אין קישוי יותר משתי שבתות.	רבי יוסי ורבי שמעון:										◊ !	לוי:
אטו כל המקשה נדה היא?											⚡	לוי: ג
נדה ליומא	רב:										◊ !	לוי:
חיישינן שמא תשפה	שמואל:										◊ !	לוי:
המקשה אינה כלום.	ר' יצחק:										◊ !	לוי:
והקתני המקשה נדה											⚡	לוי:
בימי נדה - נדה, בימי זיבה - טהורה	רבא:										!	לוי:
המקשה בימי נדה - נדה, בימי זיבה - טהורה.	והתניא:										■	לוי:
כיצד											^	לוי:
קשתה יום אחד ושפתה שנים, או שקשתה שנים ושפתה יום אחד, או ששפתה וקשתה וחזרה ושפתה - הרי זו יולדת בזוב. אבל שפתה יום אחד וקשתה שנים, או ששפתה שנים וקשתה יום אחד, או שקשתה ושפתה וחזרה וקשתה - אין זו יולדת בזוב.											!	לוי:
כללו של דבר: קושי סמוך ללידה - אין זו יולדת בזוב, שופי סמוך ללידה - הרי זו יולדת בזוב.											■	לוי:
כל שחל קישויה בשלישי שלה, אפילו כל היום כולו בשופי - אין זו יולדת בזוב.	הנביא בן אחי ר' יהושע:										■	לוי:
כללו של דבר לאתויי מאי?											^	לוי:
לאתויי דהנביא.											!	לוי:
מה"מ?											^	לוי:
דמה - דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד	דת"ר:										■	לוי:
אתה אומר מחמת ולד, או אינו אלא מחמת אונס?											⚡	לוי:
כשהוא אומר (ויקרא ט"ו) ואשה כי יזוב זוב דמה - הרי אונס אמור, הא מה אני מקיים דמה - דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד.											!	לוי:
ומה ראית לטהר את הולד ולטמא באונס?											⚡	לוי:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

נדה-בנות כותים		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מטהר אני בולד - שיש טהרה אחריו, ומטמא אני באונס - שאין טהרה אחריו.											!	◊	לו:	
אדרבה, מטהר אני באונס - שכן אונס בזב טהור											⚡		לו:	
השתא מיהא באשה קיימינן, ואונס באשה לא אשכחן.											!	◊	לו:	
ואיבעית אימא: מאי דעתך - לטהורי באונס ולטמוי בולד? אין לך אונס גדול מזה											!	◊	לו:	
אי הכי, נדה נמי נימא זובה - זובה מחמת עצמה ולא מחמת ולד,												⚡	◊	לו:
אתה אומר ולד, או אינו אלא אונס?												⚡	לו:	
כשהוא אומר (ויקרא ט"ו) ואשה כי תהיה זבה - הרי אונס אמור, הא מה אני מקיים זובה - זובה מחמת עצמה ולא מחמת ולד											!		לו:	
אמר קרא תשב - יש לך ישיבה אחרת שהיא כזו, ואיזו זו - זו קושי בימי זיבה.	ר"ל:										!	◊	לו:	
ואימא: זו קושי בימי נדה												⚡	לו:	
אמר קרא (ויקרא י"ב) וטמאה שבועים כנדתה - ולא כזיבתה, מכלל דזיבתה טהור, ואיזו זו - זו קושי בימי זיבה.	אלא אמר אבוב דשמואל:										!	◊	לו:	
והשתא דכתיב וטמאה שבועים כנדתה, דמה למה לי?												⚡	לו:	
אי לאו דמה הוה אמינא כנדתה ולא כזיבתה, ואפילו בשופי - קמ"ל.											!	◊	לו:	
שילא בר אבינא עבד עובדא כוותיה דרב, כי קא נח נפשיה דרב א"ל לרב אסי: זיל צנעיה, ואי לא ציית - גרייה. הוא סבר גדייה א"ל. בתר דנח נפשיה דרב א"ל: הדר בך דהדר ביה רב. א"ל: אם איתא דהדר ביה - לדידי הוה אמר לי. לא ציית - גדייה. א"ל: ולא מסתפי מר מדליקתא? א"ל: אנא איסי בן יהודה, דהוא איסי בן גור אריה, דהוא איסי בן גמליאל, דהוא איסי בן מהללאל - אסיאת דנחשא דלא שליט ביה רקבא. א"ל: ואנא שילא בר אבינא - בוכנא דפרזלא דמתבר אסיאת דנחשא. חלש רב אסי, עייליה בחמימי אפקוה מקרירי, עייליה בקרירי אפקוה מחמימי, נח נפשיה דרב אסי. אול שילא אמר לדביתהו: צבית לי זוודתא, דלא ליזיל ולימא ליה לרב מלי עילואי. צביתה ליה זוודתא, נח נפשיה דשילא. חזו דפרחא אסא מהאי פוריא להאי פוריא, אמרי: ש"מ, עבדו רבנן פיוסא.	[שילא בר אבינא/רב אסי]										◊	לו:		
קושי מהו שסתתור בזיבה? דבר המטמא סותר - והאי נמי מטמא כימי נדה הוא, או דילמא: דבר הגורם - סותר, והאי - לאו גורם הוא?	בעי רבא:											^	◊	לו:
אונס בזיבה יוכיח, שאינו גורם - וסותר	א"ל אביי:											⚡	◊	לו:
לאיי, האי נמי גורם הוא	אמר ליה: [רבא]										!	◊	לו:	
ראה ראייה ראשונה - בודקין אותו, שניה - בודקין אותו, שלישית - אין בודקין אותו.	דתנן										■	!	לו:	
ולרבי אליעזר												⚡	לו:	
אף בשלישי בודקין אותו	דאמר ר"א]										■	⚡	◊	לו:
ה"נ - כיון דלא גרים לא סתר?												⚡	לו:	
לרבי אליעזר - ה"נ.	אמר ליה: [רבא]										!	◊	לו:	
אף בשלישית בודקין אותו, ברביעית אין בודקין אותו.	ת"ש, רבי אליעזר:										■	⚡	◊	לו:
מאי לאו - לסתירה?												⚡	לו:	
לא, לטמויה להיא טיפה במשא.											!	◊	לו:	
בשלישית, רבי אליעזר אומר: בודקין אותו, ברביעית אין בודקין אותו, לקרבן אמרתי ולא לסתירה	ת"ש רבי אליעזר]:										■	⚡	◊	לו:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

Talmud Navigator

מקרא-key	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
נדה-בנות כותים														
מימרא														
אלא: לר"א - תפשוט דדבר שאינו גורם - סותר										!		◊		
לרבנן מאי?											^	◊		
מה גרם לו זובו - שבעה, לפיכך - סותר שבעה, מה גרם לו קריו - יום אחד, לפיכך - סותר יום אחד.	ת"ש, דתני אבוה דרבי אבין:										■	!	◊	
מאי שבעה?											^	!		
אילימא דמטמא שבעה											!	!		
האי מה זובו טמא שבעה מבעי ליה											⚡	!		
אלא לאו: דבר הגורם - סותר, דבר שאינו גורם - אינו סותר, ש"מ											!	!	◊	
נקטינן, אין קושי סותר בזיבה. ואי משכחת תנא דאמר סותר - ההיא ר"א היא.	אביי:											■	◊	
אין לידה סותרת בזיבה.	תניא, רבי מרינוס:											■	◊	
מהו שתעלה?	איבעיא להו:											^		
אינה סותרת ואינה עולה	אביי:											♦	!	◊
אינה סותרת ועולה.	רבא:											♦	!	◊
מנא אמינא לה	רבא:											■	◊	
ואחר תטהר - אחר אחר לכולן, שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם.	דתניא:											■	◊	
אי אמרת בשלמא עולה - היינו דלא מפסקת טומאה, אלא אי אמרת אינה עולה - אפסיק ליה לידה												⚡	■	◊
שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהם.	ואביי אמר לך:											!	◊	
מנא אמינא לה	רבא:											■	◊	
מזובה, מזובה - ולא מנגעה, מזובה - ולא מלידתה.	דתניא:											■	◊	
תני חדא מזובה ולא מנגעה, ולא תתני ולא מלידתה	ואביי אמר לך:											■	◊	
האי מאי? אי אמרת בשלמא מזובה ולא מלידתה, אידי דאצטרין ליה לידה - תנא נגעה אטו לידה, אלא אי אמרת, מזובה ולא מנגעה - האי (ויקרא ט"ו) מוכי יטהר הזב מזובו נפקא - מזובו ולא מנגען	ורבא:											⚡	◊	
חד בזב וחד בזבה, וצריכי דאי כתב רחמנא בזב - משום דלא מטמא באונס, אבל זבה דמטמא באונס - אימא לא - צריכא. ואי כתב רחמנא בזבה - משום דלא מטמא בראיות כבימים, אבל זב דמטמא בראיות כבימים - אימא לא, צריכא.	ואביי:											!	◊	
מנא אמינא לה	אביי:											■	◊	
(ויקרא י"ב) דותה תטמא - לרבות את בועלה דותה תטמא - לרבות את הלילות. דותה תטמא - לרבות את היולדת בזוב שצריכה שתשב שבעה נקיים.	דתניא:											■	◊	
מאי לאו נקיים מלידה?												⚡	■	◊
לא, מדם.												!	◊	
מנא אמינא לה	ואמר אביי:											■	◊	
כימי נדה כך ימי לידתה, מה ימי נדה - אין ראויין לזיבה ואין ספירת שבעה עולה מהן, אף ימי לידתה שאין ראויין לזיבה - אין ספירת שבעה עולה מהן.	דתניא:											■	◊	
הא מני - רבי אליעזר היא	ורבא:											■	◊	

<p>disputants-חולקים- ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge question-שאלה ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

נדה-בנות כותים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מסתר נמי סתרה.	דאמר ר"א:											◊
וכי דנין אפשר משאי אפשר?												◊
ר' אליעזר היא	רב אחדבוי בר אמי:											◊
דנין אפשר משאי אפשר.	דאמר ר"א:											◊
על כרחך הקישן הכתוב.	רב ששת:											◊
רבי אליעזר היא	איכא דאמרי, אמר רב אחדבוי בר אמי אמר רב ששת:											◊
דנין אפשר משאי אפשר	דאמר ר"א:											◊
על כרחך הקישן הכתוב.	רב פפא											◊
קשתה שלשה ימים וכל.												◊
שפתה מזה ומזה מהו?	איבעיא להו:											◊
טמאה	רב חסדא:											◊
טהורה.	רבי חנינא:											◊
משל למלך שיצא וחילותיו לפניו, בידוע שהחילותיו של מלך הן.	רבי חנינא:											◊
כל שכן דבעי נפיש חילות טפי.	רב חסדא:											◊
לילה ויום כלילי שבת ויומו, ששפתה מן הצער ולא מן הדם.	תנן, רבי יהושע:											◊
טעמא ד מן הצער ולא מן הדם, הא מזה ומזה - טהורה. תיובתא דרב חסדא?												◊
לא מבעיא מזה ומזה - דטמאה, דפסקי להו חילות לגמרי, אבל מן הצער ולא מן הדם, אימר: כי היכי דמדום לא פסקה - מקושי נמי לא פסקה, והא - תונבא בעלמא הוא דנקט לה, קמ"ל.	אמר לך רב חסדא:											◊
קשתה שלשה ימים בתוך אחד עשר יום, ושפתה מעת לעת וילדה - הרי זו יולדת בזוב.	תנן:											◊
היכי דמי?												◊
אילימא כדקתני												◊
למה לי שלש? בתרי בקושי וחד בשופי סגי												◊
אלא לאו הכי קאמר: קשתה שלשה ושפתה מזה ומזה, או שקשתה שנים ושפתה מעת לעת - הרי זו יולדת בזוב												◊
ותיובתא דר' חנינא												◊
לא, לעולם כדקתני, והא קא משמע לן: דאע"ג דמתחיל קישוי בשלישי, ושפתה מעת לעת - טמאה, לאפוקי מרבי חנינא.	אמר לך רבי חנינא:											◊
כמה היא קשויה ר"מ אומר וכל.	[ר"מ]											◊
השתא חמשים מקשיא, ארבעים מיבעיא?												◊
ל"ק, כאן - לחולה, כאן - לבריאה.	רב חסדא:											◊
אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה	ר' לוי:											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

נדה-בנות כותים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לוח
נדה-בנות כותים	מאן דאמר												
אפ"ל בימים הראויין לספירת זבה.	רב:												לוח
ולטעמיה דרב - אפ"ל ימים הראויין לספירת סתירת זבה.	רב אדא בר אהבה:												לוח
כמה הוא קשויה? ר"מ אומר: ארבעים וחמשים יום.	תנן: [ר"מ]												לוח
בשלמא לרב - משכחת לה כרב אדא בר אהבה, אלא ללוי קשיא													לוח
מי קתני טהורה בכולן? בימי נדה - נדה, בימי זיבה - טהורה.	אמר לך לוי:												לוח
אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה גדולה, מ"ט (ויקרא ט"ו) דמה ימים רבים כתיב.	לישנא אחרינא אמרי, א"ר לוי:												לוח
אפילו ימים הראויין להיות בהן זבה קטנה, מ"ט - ימי וכל ימי התם כתיבי.	אבא שאול משמיה דרב:												לוח
כמה הוא קשויה? ר"מ אומר: אפי' ארבעים וחמשים יום	תנן: [ר"מ]												לוח
קשיא לתרוייהו													לוח
מי קתני טהורה בכולן? קשתה בימי נדתה - נדה, בימי זיבתה - טהורה.													לוח
יש מקשה ק"נ יום ואין זיבה עולה בהן, כיצד, שנים בלא עת, ושבעה נדה, ושנים של אחר הנדה, וחמשים שהולד מטהר, ושמונים של נקבה, ושבעה נדה, ושנים של אחר הנדה.	תניא, היה ר"מ אומר:												לוח
א"כ, יש מקשה כל ימיה ואין זיבה עולה בהן	אמרו לו:												לוח
מאי דעתיכו - משום נפלים - אין קושי לנפלים.	אמר להן: [ר"מ]												לוח
יש רואה מאה יום ואין זיבה עולה בהן: כיצד, שנים בלא עת, ושבעה נדה, ושנים של אחר הנדה, ושמונים של נקבה, ושבעה נדה, ושנים של אחר הנדה.	ת"ר:												לוח
מאי קמ"ל?													לוח
לאפוקי מ"ד אי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם - קמ"ל: דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם.													לוח
ר' יהודה אומר דיה וכו'.	[ר' יהודה]												לוח
דיה חדשה, ויש בדבר להקל ולהחמיר. כיצד, קשתה שנים בסוף שמיני ואחד בתחלת תשיעי, ואפילו בתחלת תשיעי ילדה - הרי זו יולדת בזוב. אבל קשתה יום אחד בסוף שמיני ושתיים בתחלת תשיעי, ואפילו בסוף תשיעי ילדה - אין זו יולדת בזוב.	תניא: רבי יהודה משום רבי טרפון:												לוח
ש"מ, קסבר רבי יהודה שיפורא גרים.	רב אדא בר אהבה:												לוח
איני													לוח
אין אשה מתעברת ויולדת אלא למאתים ושבעים ואחד יום, או למאתים ושבעים ושנים יום, או למאתים ושבעים ושלושה	והא אמר שמואל:												לוח
הוא דאמר כחסידיה הראשונים	[שמואל]												לוח
חסידיה הראשונים לא היו משמשין משותיהן אלא ברביעי בשבת, שלא יבואו נשותיהן לידי חלול שבת.	דתניא: [חסידיה הראשונים]												לוח
ברביעי ותו לא?													לוח
אימא: מרביעי ואילך.													לוח
מאי טעמייהו דחסידיה הראשונים - דכתיב (רות ד') ויתן ה' לה הריון הריון בגימטריא מאתן ושבעים וחד הו'.	מר זוטרא:												לוח
אפ"ל למ"ד יולדת לתשעה - אינה יולדת למקוטעים, יולדת לשבעה - יולדת למקוטעים, שנאמר (שמואל א' א') ויהי לתקופות הימים ותהר חנה ותלד בן, מיעוט תקופות - שנים, מיעוט ימים - שנים.	מר זוטרא:												לוח
אין קושי יותר מב' שבתות.	רבי יוסי ור"ש:												לוח

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
---	---

Talmud Navigator

גדה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	מאן דאמר	מ	א
לה:																שמואל:	◆	◇
לה:																ת"ר:	◆	◇
לה:																בלא ולד? בתלתא נמי סגי	♣	◇
לה:																רב ששת:	!	◇
לה:																ואמר ליה רבא:	♣	◇
לה:																אלא אמר רבא:	!	◇
לה:																המקשה בתוך שמונים של נקבה - כל דמים שהיא רואה טהורין, עד שיצא הולד	◆	◇
לה:																מטמא.	◆	◇
לה:																ומה במקום שהחמיר בדם השופי - היקל בדם הקושי, מקום שהיקל בדם השופי - אינו דין שנקל בדם הקושי?	♣	◇
לה:																דיו לבא מן הדין להיות כנדון, ממה היקל עליה - מטומאת זיבה, אבל מטמאה טומאת נדה.	!	◇
לה:																תשב - לרבות המקשה בתוך שמונים של נקבה, שכל דמים שהיא רואה טהורין, עד שיצא הולד,	◆	◇
לה:																מטמא.	◆	◇
לה:																ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני הולד - היקל בשופי שלאחר הולד, מקום שהיקל בקושי שלפני הולד - אינו דין שנקל בקושי שלאחר הולד?	♣	◇
לה:																דיו לבא מן הדין להיות כנדון, ממה היקל עליה - מטומאת זיבה, אבל מטמאה טומאת נדה.	!	◇
לה:																הרי אנו משיבין לך לשון אחר, ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני הולד - היקל בקושי שעמו, מקום שהיקל בשופי שלאחר הולד - אינו דין שנקל בקושי שעמו?	♣	◇
לה:																אפילו אתם משיבין כל היום כולו - דיו לבא מן הדין להיות כנדון, ממה היקל עליה - מטומאת זיבה, אבל מטמאה טומאת נדה.	!	◇
לה:																בהא זכינהו ר"א לרבנן, לאו אמריתו דמה - דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד, ה"נ - (ויקרא י"ב) וטהרה ממקור דמיה - דמיה מחמת עצמה ולא מחמת ולד.	◆	◇
לה:																אימא: בימי נדה - נדה, בימי זיבה - טהורה	♣	◇
לה:																אמר קרא: תשב - ישיבה אחת לכולן.	!	◇